

POPESTRIMO ŠOLO

EGŠ

osmrtnica

Manca Japelj

OSMRTNICA

Veselila sem se, da bom lahko končno spet videla svojega najboljšega prijatelja Oliverja. Zaradi kolidža sva se zadnje leto videvala veliko manj, le med počitnicami, ko sva bila oba doma v Washingtonu.

Bilo je poletje in ravno včeraj sva oba prišla domov. Z Oliverjem se poznavata že od malih nog. Že od takrat sva bila nerazdružljiva. Če drugače ni bilo mogoče, sva se pogovarjala po telefonu. Čisto vsak dan sva se vsaj nekaj časa vsaj virtualno preživela skupaj.

Bila sem tako zelo vesela, da ga bom spet lahko videla vi živo a hkrati malo živčna, saj je nekoliko zamujal. In on skoraj nikoli ne zamuja.

V paniki sem pograbila telefon in skoraj že zavrtela njegovo telefonsko številko, a tisti trenutek se je prikazal izza ovinka. Stekla sem do njega in ga na vso moč objela.

»Kje si bil?«

»Težave na poti.« Prijel me je za boke in me za nekaj centimetrov dvignil s tal. Na mojo zahtevo me je izpustil in nasmehnila sva se drug drugemu. Ljudje okoli naju so se nama veselo nasmihali, midva pa sva jim nasmeha vrnila. Mislim, kdo se ne bi smejal, če bi naju videli skupaj? Belka, ki ima najboljšega prijatelja temne polti?

Veliko sva se imela za pogovoriti. Povedal mi je, kako je biti v ragbi ekipi in kako bi mi bili fantje všeč. Bojda se dobiva z lepo navijačico, katere IQ je po njegovih razlaganjih približno tako visok kot IQ mrtveca. Jaz sem mu povedala o tistem čednem fantu, s katerim imava skupaj likovni pouk in angleščino.

Cele štiri ure sva delala kroge po parku in obujala spomine na tiste stare dni, ko sva bila majhna in brez skrbi, hkrati pa ustvarjala nove.

Ker se je bližala policijska ura, sva se na žalost morala odpraviti domov. Poslavljanje je trajalo okroglih deset minut, kar je pri nama dosežek. Res nimava nobene meje.

Ko sem nekoliko utrujena prišla domov, sem stekla v svojo sobo in ga, kot po navadi, poklicala. Ni se oglasil. Malo sem se prestrašila, saj bi se mu lahko kaj zgodilo. Te misli sem spodila stran tako, da sem si rekla, da je le naletel na kakšnega koliga ali pa ima telefon, ki mu počiva v žepu nastavljen na tihi način.

Ko sem se nekoliko sprostita, se je na mojem telefonu izpisala telefonska številka njegove mame Michelle.

»Pozdravljena gospa Sharpen. Kako ste?« To je bil trenutek preden se je zgodilo.

»O, Lily, pozdravljena. Te motim?« V njenem glasu sem zaznala skrb. Tiste vrste strah, ki bi ga morala imeti vsaka mama.

»Ne, seveda ne. Kaj je narobe?« Ta njena skrb se je deloma zvalila tudi name.

»Zanima me samo, če je Oliver pri tebi. To je vse.«

»Kaj ni že prišel domov? Že pred eno uro sva šla vsak svojo pot. Pred kake tri četrt ure sem ga klicala, pa se mi ni oglasil. Mislila sem, da telefona le nima pri sebi. Ali ste sigurni da ga le niste slišali vstopiti?«

»Dragica, verjemi mi, da bi slišala tudi, če bi prišel skozi okno svoje sobe. O moj Bog, če ne pride v desetih minutah domov prisežem, da bom poklicala policijo. Če pa česa ne prenesem, je to dejstvo, da zaradi neke neumne nezgode izgubim svojega edinca.« Moram reči, da sem čutila to, kar je čutila ona. Jezo. Strah. Skrb. Ljubezen. Močna ženska kot ona, za katero bi najmanj mislil, da bi pokazala svoje občutke, je to sedaj storila. Sama sem bila najbrž še daleč stran od naziva mama, a poskušala sem jo razumeti. To je največ, kar v danem trenutku lahko storim zanjo.

»Gospa Sharpen, upam, da je to le neslana šala. Ker če je, ste me odlično prestrašili.«

»Lily, na žalost to ni šala. Te lahko vprašam, če je tvoj oče doma?«

»Da. Ga vam dam na telefon?«

»Prosim, ja.«

Kar nekaj časa sta se pogovarjala in jaz sem se iz trenutka v trenutek bolj tresla. Res me je bilo strah za svojega prijatelja. S svojo družino je bil v zelo dobrih odnosih. Imel je lepo in veselo življenje in nebi kar tako izginil in pobegnil od doma. To mu nikakor ni bilo podobno.

Oči mi je prinesel telefon nazaj.

»Je vse v redu?«

»Samo Oliverjeva mama je prosila, da če otroka ne bo domov v času ene ure, naj zaženemo iskalno akcijo. Tudi midva z mamo bi bila tako panična, če se ti toliko časa nebi prikazala doma.«

»Ali misliš, da je vse v redu z njim?«

»Skoraj siguren sem, da se je samo nekje zamudil. Če pa se mu je, bo storilec plačal kazen, ki si jo zasluži. O tem ne dvomim.«

»Oči! Ne pomagaj!«

»Oprosti. Vem da na čase nisem najboljša opora zate. Samo želim ti pomagati.«

Takrat mu je zazvonil telefon: »Da Alex, seveda. Takoj bom na dolžnosti ... Brez potrebe. A vseeno hvala.« Sledila je mučna tišina, po tem pa se je oči obrnil k meni in začel govoriti: »Lily, dragica. V bližini Oliverjevega doma je prišlo do streljanja. Alex me je prosil, da raziščem primer.«

Kmalu je utihnil, saj je zaznal grozo v svojih očeh. Obrnil se je na petah in odšel preiskat primer.

Vrnil se je zgodaj zjutraj naslednjega jutra. Vstopiti sem ga slišala okrog štirih zjutraj. Nisem mogla spati, zato sem čakala, da oči pride domov. Morala sem. Ležala sem v postelji, in čakala, če bo morda prišel v sobo in mi kaj povedal.

In res. Čez nekaj minut so se vrata nekoliko odprla in oči je stopil skoznja.

»Oči ...« sem zamrmrala napol v spanju.

»Dragica, pogovoriti se morava.« nekaj ni bilo kot bi moralo. Glas se mu je tresel, a morda je bil le tako utrujen.

»Kaj je?« sem ga vprašala in se namestila v sedeči položaj.

»Oliver ... Oliverja so napadli policisti. Moji sodelavci. Sedaj je v bolnišnici. Upam, da ga bojo lahko rešili. Ukrepali smo dovolj zgodaj. Napadli so ga brez kakršnega koli razloga, zato jim bodo sodili naslednji teden.

»Kaj?« Ne vem, če bi lahko to izrekla še bolj glasno. Nisem bila pripravljena na take vrste šok.

»Tišje! Ne potrebuješ zbuditi cele soseske,« je zasikal oči.

»Oprosti? Ampak kako, za božjo voljo, misliš, da se bom vedla, če mi rečeš, da ima moj najboljši prijatelj samo 20 odstotkov možnosti, da preživi?« moj glas je bil visok, še vedno kar precej glasen. Tudi tresla sem se.

»Obljubim, da bodo v bolnišnici naredili vse, kar je v njihovi moči, da ga ohranijo pri življenju.«

»Me lahko prosim odpelješ k njemu? Rada bi se poslovila.«

»Da. Pobrala bova še njegovo mamo. Moram ji povedati, kaj se je zgodilo. Pa pohiti. Morda nimava več veliko časa.«

»Ja no, saj hitim,« sem rekla med tem, ko sem iskala majico, ki sem jo kupila na spletni strani skupine Metallica ter tiste sprane kavbojke z visokim pasom in luknjami na kolenih.

Res sem se uredila ekspresno hitro. Čez petnajst minut sva se že vozila proti bolnišnici. Bila sva povsem tiho. Jaz zaradi strahu, šoka in skrbi, oči pa me ni hotel spraviti v še slabšo voljo.

Vozila sva se in vozila, in na koncu le prispela do bolnišnice. Pot je bila dolga kot še nikoli, čeprav je pot trajala tako dolgo, kot po navadi. V tem primeru kakšnih deset minut preveč. Dajala sem vtis, da potrebujem zdravniško pomoč bolj kot kdorkoli na svetu.

Ko smo prispeli, sem zdirjala proti bolniškim sobam, kot da bi vedela kje je nastanjen. A ni bilo treba daleč, saj sem njegovo postavo, ki je ležala na bolniški postelji, zagledala skozi na stežaj odprta vrata prve sobe.

Stekla sem do njega in mogoče malo pregrebo odrinila medicinsko sestro, ki mu je ravno obvezala rano na levi nogi.

»Oprostite.« Prisežem, da sem mislila resno, tudi, če se ni slišalo tako.

»V redu je, dragica. Je to tvoj brat?«

»V bistvu najboljši prijatelj. Skoraj tako blizu mi je, kot da bi bil brat.« Sestra je pokimala, vzela star povoj in gazo ter odšla, brez da bi kar koli rekla.

Oliver je bil pri zavesti, a bolj nesposoben komunicirati. A v tem trenutku to ni bilo pomembno. Iz oči sem mu prebrala, da nima več veliko časa v tem življenju ter da se počuti uzredno slabo. To je vse, kar sem v tistem trenutku potrebovala. Le še nekaj časa, da se pripravim na to, da je bilo morda danes zadnjič, ko sva se v tem življenju lahko pogovorila.

Stopila sem na drugo stran sobe, zgrabila stol, ki je stal pri pknu in ga odnesla nazaj do bolniške postelje. Kolikor se je dalo mirno, sem čakala na spremembe. Čakala sem in čakala. Ni bilo bistvenih sprememb ni bilo, le spet je padel v komo.

Čez nekaj časa se nama je pridružila še gospa Sharpen. Oči jo je šel iskat, ko je mene odložil tu.

»Kako je z njim?« me je vprašala njegova mama.

»Pred pol ure je bil še buden, a ni mogel govoriti. Vse kar je lahko izdaval, je bilo, da ga je neki policist ustrelil. Nekaj minut preden ste prišli, je spet padel v komo. Dežurna medicinska sestra je rekla, naj me to ne skrbi preveč.«

»Hvala ti. Hvala ti, da tako skrbiš za mojega sina. Veš, že dolgo si mu všeč, a si ti ne drzne povedati, ker meni, da bi s tem uničil vajino prijateljstvo. Obe s tvojo mamo meniva, da bi bila krasen par. A prosim, če preživi, mu ne povej, da sem ti to povedala jaz.«

»Seveda ne. Po tem najbrž tudi vi veste, da je on všeč meni?«

»Da ljubica. Tudi to mi je povedala tvoja mama.«

Aparat, ki je meril utrip srca in je do sedaj enakomerno piskal v znak, da je Oliver živ, je sedaj začel piskati neprekinjeno. To je pomenilo ... Da je mrtev? Pa saj ne more biti res. Upala sem, da sanjam. A kar nekajkrat se je katera od medicinskih sester nekoliko grobo dregnila obme in zavedala sem se, da je smrt mojega najboljšega prijatelja boleča resnica. Deset minut so ga oživljali. Celih deset minut in ni se zbudil.

»Dogaja se ... Moja najhujša nočna mora ... Da bo moj otrok zapustil ta svet pred mano ...« Takrat sva obe planili v jok. Za nekaj minut sva odšli v čakalnico, kjer so naju čakali moji starši in Oliverjev oče.

V solzah sva v en glas rekli: »Konec je.«

Že res, da je bil to konec za mojega prijatelja, a jaz sem morala nadaljevati. Še nekaj časa sem se spraševala, zakaj sem jaz dobila več časa kot on, a morala sem nehati razmišljati o tem in se sprijazniti s tem, da bo konec prišel za vse.